

Борьо. — Съ мене става нѣщо, което и азъ не мога да си обясня.

Мара. — Азъ искамъ да бждешъ откровенъ.

Борьо. — Именно: азъ искамъ да бжда откровенъ и спрѣмо тебе и къмъ себе си.

Мара. — Но какво! Мигаръ сърдцето —

Дълго мълчание.

Борьо. — Погълнатъ въ себе си, навелъ глава непродумва.

Мара. — Припрънъ. Борьо!

Борьо. — Искамъ да си обясня онова, що усѣщамъ.

Мара. — А какво е това усѣщане?

Борьо. — Какво ли?

Мара. — Та кажи го?

Борьо. — Струва ми се, че когато човѣкъ порастне прѣдъ себе си, той дири за интимно единение само равенъ на себе си.

Мара. — А Йовка не е ли равна на тебе!

Борьо. — Именно!

Мара. — Какво именно!

Борьо. — Подаденъ на спомени. — — — Когато бѣхъ студентъ, азъ обикнахъ една художничка, само за това, защото въ началото азъ виждахъ въ нея майсторъ. И наистина тя работеше по-добръ отъ мене — — — Тѣй ние другарувахме година и повече. Слѣдъ това азъ отидохъ на дача. Раздѣлихме се за 2—3 мѣсеца — — — А какви писма! Тя се издигаше въ въображението ми като нѣщо, което азъ догонвахъ. И — Замлъква.

Мара. — И?

Борьо. — И когато се върнахъ — какъвъ повратъ! Нейнитѣ картини ми се видѣха такава слаба работа! И сѣкашъ изведнажъ ме откъсна нѣщо отъ нея.

Мара. — И ти я разлюби?

Борьо. — Азъ се почувствувахъ тѣй равнодушень!

Мара. — Че кое те е свързвало тогава съ нея?

Борьо. — Кое! Ето тайнственото у мене. Незнамъ, то може би ме прави нещастникъ, но азъ провѣрихъ, че